

Chương 239: Công Quốc Saint-Owan (4) - Trò Chuyện Với Đại Công Tước Raphael de Saint-Owan

(Số từ: 4592)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:34 PM 12/05/2023

Tình huống trở nên tương tự như việc một người bạn trai đến thăm nhà cha mẹ bạn gái để chào hỏi mà không có bạn gái bên cạnh.

Không, không phải như vậy.

Không phải họ vừa mới ngủ dậy, rõ ràng là cả nhà đã thức dậy ngay khi nghe tin tôi ở đây.

Đại công tước đã nhìn thấy tôi một lần, nhưng có vẻ như những thành viên khác trong Gia tộc cũng muốn nhìn thấy mặt tôi ít nhất một lần.

“Con yêu của ta nói về cậu rất nhiều. Lúc đầu có vẻ như cả hai không hợp nhau chút nào, nhưng bây giờ có vẻ như đã rất thân thiết.”

Người phụ nữ nở một nụ cười tinh tế khi nhìn tôi.

Tôi không biết tên bà, nhưng tôi tin bà là mẹ của Harriet. Nếu Harriet lớn lên, cô ấy cũng có thể trông giống như vậy.

Ừm, cô ấy chỉ cần lớn lên thêm một chút nữa thôi. Tất nhiên, tôi không biết liệu cô ấy có dịu dàng như phụ nhân không.

Và những thanh niên một, hai, ba...

Tôi đoán rằng họ là những người anh em mà Harriet thỉnh thoảng nói đến.

“Khuôn mặt của cậu trông giống như cậu luôn giả vờ như mình không chuẩn bị gì đó. Bây giờ tôi thấy rồi.”

Người anh đầu tiên được cho là của cô có vẻ hơi nghịch ngợm.

“Không, còn thú vị hơn là cậu ấy không quan tâm đến địa vị của chúng ta chút nào? Cậu ta mặt dày thế à?”

Người anh thứ hai được cho là có vẻ thẳng thừng một cách kỳ lạ với lời nói của mình.

“Không, không phải thế, nhưng tôi nghe nói cậu ấy khá giỏi, phải không?”

Không, tại sao đột nhiên có vẻ như những người đó đang yêu cầu một buổi biểu diễn hoặc một cái gì đó?

Tôi đến đó để nói về việc ưu tiên công dịch chuyển, nhưng tôi không thể bắt mình nói bất cứ điều gì vì Gia tộc Công tước đang gây ra quá nhiều ồn ào.

Tôi đã nghĩ rằng đó là một nơi vắng vẻ, nhưng những người chủ của Arnaria giống như...

“Hãy thử cái này, Reinhardt, nó rất ngon.”

Cún ư...

Không, tôi không có ý xấu đâu.

Họ hơi giống những chú cún con. Tôi là một cảnh tượng xa lạ đối với họ, vì vậy có vẻ như họ đang vẫy đuôi với tôi, vây quanh tôi và cố gắng đánh hơi tôi.

Họ có vẻ giống như những chú cún con rất thân thiện.

Đó là gì? Tôi đã được cho là một người ăn xin.

Tôi không cảm thấy bất kỳ định kiến nào từ những người đó cả. Cái quái gì vậy?

Ngay cả những người đó...

Họ dường như hoàn toàn tin rằng Harriet và tôi không chỉ là bạn mà thực sự đang hẹn hò.

Họ thậm chí còn không hỏi liệu chúng tôi có đang hẹn hò hay không..

Chà, tất nhiên là họ đang hẹn hò, có vấn đề gì với điều đó không?

Có vẻ như họ đang nghĩ như vậy.

Tôi thậm chí không thể nói với họ rằng đó không phải là trường hợp đó vì họ không hỏi.

Điều gì đã xảy ra với điều đó?

Nếu tôi là bạn trai đầu tiên của cô ấy, họ không nên ghét tôi sao? Tại sao họ không ghét tôi? Tôi nghĩ rằng tôi chắc chắn sẽ ghét tôi, mặc dù.

Ah. Đại công tước dường như có biểu hiện như vậy.

Biểu hiện của ông ấy dường như đại diện cho chính 'sự không hài lòng'.

"Ah. Erm, Vâng... Nó... nó rất ngon..."

Tôi gật đầu với vẻ mặt cứng đờ khi phu nhân Saint-Owan bắt tôi ăn một chiếc bánh quy.

Anh em nhà Saint-Owan chỉ nói chuyện một chút, nhưng dường như họ không tỏ ra miễn cưỡng gì với tôi. Đại công tước im lặng trong khi những người khác đặt câu hỏi cho tôi.

"Cậu là người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] đúng không? Cậu có thể cho tôi xem một lần được không?"

"Chà, đó là một kỹ năng không thể thực sự thể hiện được, mặc dù..."

"Ồ vâng? Đó là loại sức mạnh gì?"

"Nó được gọi là [Tự đề xuất]... Nó hơi giống như tăng cường thể chất. Chà, tôi thực sự không chắc liệu mình có phải là người duy nhất thực sự cảm nhận được tác dụng hay không."

“Tôi nghe nói lần trước cậu có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Cậu làm được tất cả điều đó?”

"Thật sự? Reinhardt, cậu là một thiên tài!"

Đồ ngốc...

Harriet có nói với Gia tộc tất cả những gì cô ấy biết về tôi không...?

Tôi có thể đâm vào mặt bất cứ ai định bắt chuyện với tôi, nhưng tôi cảm thấy bất lực vì họ bám lấy tôi như những con cún cưng.

Tôi rất yếu trước những thứ đó.

Cuối cùng, tôi đã phải chịu đựng sự thẩm vấn của họ trong một thời gian dài.

“Ehm.”

Đại công tước ho nhẹ và chỉ vào cầu thang bằng cằm.

“Nói xong, trở về phòng ngủ đi.”

Có lẽ nghĩ rằng sự tò mò của các thành viên trong Gia tộc đã được thỏa mãn, Đại công tước dường như cố gắng cắt đứt họ.

Phu nhân Saint-Owan nắm lấy tay tôi.

“Ta thực sự muốn nói chuyện nhiều hơn với cậu. Cậu không thể ngủ qua đêm? Trễ lắm rồi.”

K-không.

Phiên bản lớn hơn của Harriet...

Tính cách của cô ấy hoàn toàn khác với Harriet, vì vậy tôi dường như không thể quen được!

“À, kh-không. Tôi phải quay lại Temple trước buổi sáng...”

“Thật đáng tiếc... Sau này hãy thường xuyên đến gặp ta với Harriet nhé.”

Cuối cùng, sau khi nói điều đó, cô ấy di chuyển miệng của mình đến gần đầu tôi hơn.

"Nhân tiện..."

“Đừng làm cục cưng của ta khóc nữa, cậu bé.”

“Cậu đã làm thế bao nhiêu lần rồi?”

“Hãy cẩn thận từ bây giờ, được chứ?”

“Con bé dễ bị tổn thương hơn cậu nghĩ rất nhiều.”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Ánh mắt của bà Saint-Owan và ba anh em khi bà nói những điều đó với tôi dường như hơi thay đổi.

Một Gia tộc phát điên vì đứa con gái duy nhất của mình...

Nếu tôi làm Harriet buồn, họ sẽ giết tôi theo cách đau đớn nhất thế giới.

Tôi đã làm Harriet khóc vài lần; chắc khoảng đầu học kỳ một.

Đại công tước và Gia tộc ông đã mở cổng Cung điện Trắng và chào đón một thường dân đột ngột xuất hiện vào lúc bình minh.

Họ ưu ái tôi vì tôi là bạn của Harriet. Tuy nhiên, dường như đã có một sự hiểu lầm.

Nếu tôi làm Harriet buồn, thì sự ưu ái không xứng đáng mà họ dành cho tôi sẽ biến thành sự căm ghét và trả thù không cân xứng.

Đồ ngốc...

Gia tộc cậu...

Thực sự là đáng sợ...

Bất kể tôi có bị phát hiện là Hoàng tử Ma giới hay không, tôi tin rằng mình sẽ bị Gia tộc Harriet giết trước...

* * *

Gia tộc Đại công tước không hỏi tôi tại sao tôi lại ở Arnaca.

Họ chỉ rất tò mò về việc tôi là người như thế nào, vì vậy tất cả bọn họ đã thức dậy khi tôi đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà họ và hỏi tôi nhiều câu hỏi khác nhau trước khi quay trở lại phòng của họ theo lệnh của Đại công tước. và đi ngủ trở lại, có vẻ thất vọng.

Chỉ còn lại tôi và Đại công tước trong phòng tiếp tân.

Những người khác đã làm ầm lên về tôi, tuy nhiên Đại công tước là người duy nhất bình tĩnh quan sát tôi.

“Ưu tiên sử dụng cổng dịch chuyển siêu lớn... Thật vậy, tôi có thể cung cấp cho cậu thứ gì đó ở mức độ đó.”

Công tước viết một tài liệu ngay tại chỗ và đưa nó cho tôi như thể đó không phải là một yêu cầu khó khăn lắm.

“Cảm ơn, thưa Điện hạ.”

Đại công tước đã không hỏi tôi tại sao tôi lại ở đó muộn như vậy. Có phải là ông ấy không nghĩ rằng có điều gì đặc biệt đã xảy ra?

Tôi ít nhiều chắc chắn rằng Công tước chỉ đơn giản là không tò mò về việc một người có địa vị thấp như tôi đang làm gì.

Tôi có thể quay lại vì tôi đã xong việc, nhưng sẽ vô cùng thô lỗ nếu tôi dậy trước khi ông ấy nói với tôi rằng tôi có thể đi.

Tôi đã tỏ ra vô cùng thiếu tôn trọng với Công tước, vậy mà ông ấy lại đối xử tốt với tôi.

Tôi thậm chí không thể thô lỗ hơn với Đại Công tước.

Và...

Mặc dù tôi không thực sự có lý do để để lại ấn tượng tốt, nhưng tôi chắc chắn không muốn để lại ấn tượng xấu.

Tôi đã làm cái quái gì vậy? Tôi không phải bạn trai của Harriet!

Nhưng tôi không cần phải thô lỗ với Công tước chỉ vì tôi không như vậy, phải không? Tôi phải làm gì đây?

"Đi."

Đại công tước đứng dậy khỏi ghế, và tôi đi theo sau ông ấy. Khi tôi gặp Công tước lần đầu tiên, ông ấy đã nói những điều đại loại như "Cậu không thích Harriet à? Mất cậu có vấn đề gì à?"

Đại công tước lúc này trông nghiêm túc hơn rất nhiều so với hồi đó.

Đại công tước và tôi đi dạo qua khu vườn Arnaria.

"Ta nghe nói cậu đã thành lập một Hội nghiên cứu Phép thuật."

"À, vâng."

"Ta nghe nói cậu có kế hoạch làm một số điều điên rồ."

"Vâng."

Đại công tước Saint-Owan lặng lẽ đi qua khu vườn im lặng. Có vẻ như ông ấy muốn nói chuyện với tôi. Công tước không hỏi tôi tại sao tôi ở đó và chỉ hỏi một số điều về Temple.

"Sẽ là không thể."

Đại công tước đã từ chối khi Harriet đề nghị ông ấy đầu tư vào chúng tôi. Có vẻ như họ đã đánh nhau vì điều đó.

Đại công tước Saint-Owan, một Archmage... Nếu một người như thế nói rằng điều gì đó là không thể, thì điều đó là không thể.

Nói chung, điều đó đúng.

Tôi là người duy nhất biết rằng họ sẽ tạo ra những thứ đó trong tương lai, vì vậy dự đoán của Đại công tước là sai. Vẫn quay lưng về phía tôi, Đại công tước tiếp tục nói.

“Cậu không biết gì về Ma thuật cả. Những người không biết lý thuyết đằng sau Ma thuật nghĩ rằng mọi thứ đều có thể xảy ra với Ma thuật, vì vậy họ yêu cầu rất nhiều thứ. Cậu không biết mana bao gồm những gì, làm thế nào để vẽ các vòng tròn ma thuật, hoặc những vòng tròn ma thuật nào có thể và không thể khắc vào đá ma thuật. Cậu nghĩ rằng mọi thứ chỉ có thể được giải quyết bằng thứ gọi là Ma thuật. Những người như vậy thường được gọi là những người toàn diện về ma thuật.”

Lời nói của Công tước chứa đầy những lời chỉ trích nhắm vào tôi, tuy nhiên, bằng cách nào đó, nó nghe có vẻ hơi khác.

Nó giống như một trận chiến giữa trưởng nhóm phát triển và trưởng nhóm lập kế hoạch.

'Làm một cái gì đó như thế này.'

'Làm thế quái nào chúng ta phải làm điều đó?'

'Bạn sẽ quản lý bằng cách nào đó. Các bạn sử dụng máy tính tốt phải không? Đó không phải là những gì bạn đang được trả tiền để làm?'

'Không, bạn nên nghiên cứu trước khi nói về những điều này. Điều này không dễ dàng như nó có vẻ.'

"Lần trước anh cũng nói là không làm được, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn làm được. Cứ làm như vậy một lần nữa.'

KHÔNG! Điều này khác với điều đó, phải không?

Hay nó thực sự là một phiên bản của điều đó?

Tuy nhiên, Đại công tước không có vẻ như đang phàn nàn.

"Nhân tiện..."

"...Vâng?"

"Tất cả những phát minh làm thay đổi thế giới thực ra đều bắt đầu từ ý kiến của một người ngoài cuộc như thế."

Đại công tước lặng lẽ đi về phía trước.

"Hoàng đế Regnet de Gradias đã ra lệnh tạo ra một phương tiện vận chuyển quy mô lớn thống nhất và phổ quát bằng Ma thuật vì tình trạng tắc đường và tai nạn liên tục do số lượng lớn xe ngựa chạy quanh Thủ đô Đế quốc. Hoàng đế không có chút hiểu biết nào về Ma thuật. Nó là điều không thể. Mọi người đều nói rằng hoàn toàn không thể

tạo ra một cái gì đó như thế. Họ chế giễu phán quyết của Hoàng đế và chỉ trích ông ta, gọi ông ta là người không toàn diện về ma thuật, người hoàn toàn không biết gì về ma thuật.”

“Nhưng hôm nay, có những đoàn tàu mana chạy qua Thủ đô Đế quốc.”

“Và 150 năm trước, Hoàng đế Organtia de Gradias nói rằng Ma pháp [dịch chuyển tức thời] quá hiếm so với tính hữu dụng của nó, vì vậy ông ấy nói rằng chúng ta nên kết nối từng khu vực bằng cách áp dụng các cánh cửa không gian được sử dụng trong lĩnh vực triệu hồi để tạo ra các cánh cửa không gian vĩnh viễn. Tuy nhiên, nếu chúng được coi là những cánh cổng vĩnh viễn và trải rộng khắp toàn bộ lục địa như một mạng nhện, làm thế nào chúng ta có thể cung cấp những viên đá cần thiết để cung cấp năng lượng cho chúng? Các vấn đề về chi phí, các vấn đề về công nghệ, các vấn đề về triển khai... mọi thứ từ đầu đến cuối đều chứa đầy các vấn đề. Đó là một điều vô lý để đề nghị. Mọi người đều chỉ trích ý tưởng này và gọi nó là không thể. Họ than thở về sự sụp đổ sắp xảy ra của Đế quốc.”

“Tuy nhiên hiện tại, hệ thống cổng dọc đã được thiết lập trên toàn lục địa.”

“Nhờ có công dịch chuyển mà chúng ta đã giành chiến thắng trong Chiến Tranh Nhân Ma.”

Câu nói của người ngoài mà ai cũng cho là nực cười...

Tất cả các phát minh thay đổi thế giới đều bắt đầu với chúng. Đại công tước quay lại nhìn tôi. Ông ta đang nhìn xuống tôi, vì ông rất cao.

Tôi cảm thấy choáng ngợp.

“Reinhardt, cậu nghĩ ta đang cố nói gì?”

Những lời lố bịch của một người ngoài cuộc... Có phải ý Công tước là cuối cùng chúng tôi sẽ tạo ra những thứ có thể thay đổi thế giới? Có phải ông ấy đang khen tôi không?

Tuy nhiên, nếu đúng như vậy, Đại công tước nên đầu tư vào chúng tôi.

Ông đã phản biện...

Công tước thậm chí còn cãi nhau dữ dội với cô con gái yêu quý của mình.

Ý định của tuyên bố của ông đã rõ ràng hơn.

“Ý Công tước là nói rằng một người cần phải trở thành Hoàng đế để nhận ra những lời huyền thuyên của người ngoài.”

“Tôi không ngu đến thế đâu.”

Công tước gật đầu.

"Nếu cậu coi đó là một lời khen, ta sẽ đuổi cậu ra ngoài."

Những gì Đại công tước nói với tôi không được coi là một lời khen, mà hoàn toàn là một lời mỉa mai.

'Ngay cả các Hoàng đế cũng bị công chúng chỉ trích nặng nề vì nhận ra lời nói của họ, vậy cậu sẽ làm gì với một vài sinh viên?'

Đó là lý do tại sao Công tước nghĩ rằng kế hoạch của tôi sẽ thất bại.

“Điều đó có thể xảy ra với họ vì họ là Hoàng đế. Tuy nhiên, mặc dù họ là những vị Hoàng đế có thể cai trị và gây ảnh hưởng đến toàn nhân loại, nhưng đó là những bước ngoặt vĩ đại của lịch sử. Họ đứng trước ngã ba đường có thể quyết định sự trỗi dậy hay sụp đổ của quyền lực Hoàng gia.”

“Tất nhiên, những thứ cậu định làm không ở gần tàu mana hay cổng dịch chuyển. Tuy nhiên, một vật phẩm cho phép một người sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài giống như sức mạnh ma thuật trợ của một người, và một vật phẩm có thể khiến một người dễ dàng đạt đến cấp độ của một siêu nhân...”

“Một cái sẽ mở ra một chương mới trong lịch sử Ma thuật, còn cái kia sẽ là bước ngoặt trong lịch sử của những siêu nhân. Nói tóm lại, cuối cùng chúng sẽ mang lại sự thay đổi cho cách chiến tranh diễn ra.”

“Theo ý kiến của ta, hai phát minh đó có thể sánh ngang, nếu không muốn nói là ấn tượng hơn, so với đoàn tàu mana và cổng dịch chuyển.”

“Cậu không phải là Hoàng đế, và các sinh viên trong nhóm nghiên cứu không phải là thành viên của Hiệp hội ma thuật hay một tổ chức ma thuật bí mật nào đó cũng như họ không phải là thành viên của các phòng thí nghiệm nghiên cứu của Temple.”

“Cậu có thực sự nghĩ rằng có thể tạo ra những thứ đó với điều kiện của cậu không?”

Đại công tước hỏi tôi như thể ông ấy đang cố thăm vấn tôi.

Chỉ có một câu trả lời tôi có thể cho ông ta.

“Vâng.”

Đó là cách tôi trả lời không một chút nghi ngờ. Đại Công tước có vẻ hơi ngạc nhiên trước câu trả lời thờ ơ của tôi.

“Tại sao cậu nghĩ vậy?”

“Ngay cả khi điều đó là không thể, tôi vẫn sẽ làm cho nó xảy ra.”

Cuối cùng, câu trả lời duy nhất tôi có thể cho ông ta là câu trả lời mơ hồ đó.

“Không đủ tiền thì kiếm một ít, năng lực kém thì cứ làm thôi. Rốt cuộc, không phải Hoàng đế cũng như vậy sao?”

“Nếu nó không hoạt động, tôi sẽ làm cho nó hoạt động.”

“Dù sao thì cứ làm đi. Tôi sẽ cấp sự hỗ trợ không giới hạn, vì vậy hãy làm điều đó cho đến khi nó hoạt động.’ Một cái gì đó như thế, phải không?”

Vẻ mặt của Đại công tước trở nên hơi kỳ lạ trước lời nói của tôi.

“Tôi không biết gì về ma thuật. Tôi thực sự không có manh mối, nhưng tôi sẽ giúp họ có thể làm những thứ đó. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình để có được mọi thứ họ cần để làm việc đó. Đó là tất cả.”

Các Hoàng đế không biết gì về ma thuật.

—Tôi cũng vậy.

Các Hoàng đế hứa 'hỗ trợ không giới hạn'.

Tôi cũng vậy.

Điều gì khiến tôi khác biệt với các Hoàng đế? Đối mặt với niềm tin của tôi, Đại Công tước dường như cảm thấy khá kỳ lạ.

“Tốt. Mặc dù điều đó là không thể, nhưng giả sử cậu có thể làm được điều đó. Những người sẽ nhận được tất cả sự hỗ trợ đó vẫn chỉ là những sinh viên đơn thuần.”

Ngay cả khi tôi hứa với họ sự hỗ trợ không giới hạn như các Hoàng đế, các nhà nghiên cứu thậm chí còn không thể trở thành những pháp sư giỏi

nhất trên thế giới. Sự khác biệt giữa người nộp đơn và các nhà nghiên cứu đã không được giải quyết.

“Không, tôi không nghĩ là như vậy.”

Tôi dám phản đối lời nói của Đại Công tước.

“Tôi hoàn toàn tin rằng Harriet de Saint-Owan sẽ là Pháp sư vĩ đại nhất thế giới. Không, Pháp sư vĩ đại nhất trong lịch sử loài người.”

Khuôn mặt của Đại Công tước hơi nhăn lại trước lời nói của tôi. Có vẻ như ông không ngờ tôi lại nói thế.

“Có đáng ngạc nhiên không khi một Pháp sư như thế lại tạo ra thứ có thể đảo lộn cả thế giới trong thời thơ ấu của họ?”

Harriet sẽ là Pháp sư vĩ đại nhất trong lịch sử loài người.

Trên thực tế, Đại công tước Saint-Owan cũng tin như vậy. Tại sao Harriet không thể làm điều gì đó đi ngược lại lẽ thường? Rốt cuộc, sự tồn tại đơn thuần của những thiên tài như vậy đã là vô lý rồi.

Đó là điều tự nhiên khi những tồn tại phi lý như vậy đạt được điều không thể.

“Những thiên tài có cách làm việc của riêng họ, đó là điều mà hầu hết những người bình thường, bình thường sẽ không hiểu được. Có lẽ không khi đánh giá điều gì là có thể hoặc không thể đối với

một thiên tài chỉ vì điều đó là không thể từ quan điểm của những người bình thường như vậy?”

Đại công tước có thể bị xúc phạm bởi những lời tuyên bố cả ông ấy và tôi đều là những kẻ vô tích sự. Tuy nhiên, tôi có thể thấy môi ông ấy hơi giật giật.

Được rồi.

Nếu Công tước, người ngu ngốc vì con gái mình, không cắn câu sau khi tôi khen ngợi cô ấy rất nhiều, tôi tin rằng ông ta không phải là con người.

'Thật sao? Con gái của ta sau này sẽ trở nên vĩ đại hơn ta vô song sao?'

'Đến mức mà ta có vẻ bình thường?'

'Tại sao, tất nhiên rồi! Đó là cách nó nên được diễn ra! Đúng!'

'Con gái ta là nhất!'

'Cậu có vẻ có một chút sâu sắc, huh?'

Công tước có lẽ đang hét lên những thứ như thế ở bên trong vào lúc này.

“Cậu không nghĩ sẽ lạ hơn nếu nó không thành công sao?”

“Hừm, thì...”

Đại công tước giả vờ ho vài tiếng trước khi tiếp tục nói, đưa tay lên che miệng, có lẽ đang cố che miệng.

“Vâng, tôi đoán là tôi thực sự thiếu niềm tin.”

“Tôi hoàn toàn hiểu mối quan tâm của cậu. Tôi biết con đường dẫn đến tương lai của con bé sẽ rất rục rỡ, nhưng cậu muốn con bé đi một con đường an toàn hơn”.

“Chà... vâng, đó là ý định của tôi.”

Công tước rất lo lắng cho Harriet vì ông tin cô; đó là lý do tại sao Đại công tước không thể tránh khỏi sự nghi ngờ mặc dù ông tin tưởng cô.

Công tước không hợp tác với các kế hoạch của Hội Nghiên cứu Phép thuật vì ông ấy sợ Harriet sẽ vật lộn một cách vô ích với một nhiệm vụ mà cô ấy không có cách nào giải quyết.

Công tước không cần phải đầu tư vào chúng tôi, ông ấy có thể đưa tiền cho chúng tôi, nhưng ông ấy đã không làm vậy.

Tiền bạc không thành vấn đề, ông chỉ sợ con gái mình sẽ suy sụp khi cố bám lấy một nhiệm vụ bất khả thi nào đó.

Vì vậy, đó là lý do tại sao Đại công tước quyết định gặp tôi khi tôi đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà ông ấy.

Ban đầu, có lẽ Công tước chỉ muốn nói với tôi rằng hãy từ bỏ sở thích nghiên cứu hiện tại của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Tuy nhiên, có vẻ như cuối cùng ông ấy lại ấn tượng với sự tin tưởng lỗ bịch của tôi vào khả năng của Harriet.

Thực ra, bản thân ông, người biết rõ nhất tài năng của con gái mình phi lý đến mức nào, lại không tin tưởng con bé nhiều như tôi, một người ngoài cuộc.

Đại công tước dường như cảm thấy xấu hổ kỳ lạ vì điều đó.

“Và, ờm, chuyện này có thể lạc đề một chút...”

“Hừm. Cái gì?”

“Chà... Chắc là Công tước có cãi nhau với Harriet phải không?”

“!”

Đôi mắt của Đại Công tước mở to trước những lời đó.

Sau khi cô ấy yêu cầu Công tước đầu tư vào chúng tôi, Harriet dường như đã có một cuộc chiến lớn với ông, có vẻ như cô ấy đã có một mối hận lâu dài.

Rõ ràng là ông ấy không chỉ nói với Harriet rằng bản thân sẽ không cho chúng tôi bất kỳ khoản tiền nào, mà Công tước còn nói rằng cô ấy cũng không nên là thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật. Cuộc chiến đó đã không xảy ra bởi vì Công tước không sẵn sàng cho chúng tôi bất kỳ khoản tiền

nào. Cuộc chiến chắc hẳn đã nổ ra vì người cha bảo cô ấy không được làm điều gì đó trong khi cô con gái nhất quyết muốn làm điều đó, vì vậy có lẽ cuối cùng Đại công tước đã nói với cô ấy rằng đừng lãng phí thời gian vào những việc vô ích.

Có lẽ ngay cả khi đó chiến tranh lạnh giữa Harriet và Đại công tước vẫn đang tiếp diễn, nói những câu như “Hừm! Con ghét cha! Con ghét cha!”

Công tước rõ ràng cảm thấy bồn chồn.

“Khi trở về, tôi sẽ nói chuyện với Harriet một chút. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng Đại công tước Điện hạ nói những điều đó bởi vì ông ấy lo lắng rằng cô con gái có thể bị tổn thương, chứ không phải vì yêu cầu một khoản đầu tư.”

“Chà... Hừm. E hèm. C-cậu không cần phải làm thế đâu.”

Tình hình khá căng thẳng, nhưng tôi sẽ dành lời tốt đẹp cho ông ấy.

Khuôn mặt của Đại công tước sáng lên trước những lời đó.

Người mẹ thật dịu dàng...

Vì vậy, nhìn vào cha cô ấy, tôi có thể nói...

“Hm, chà, Cậu không cần... Cậu không phải lo lắng về điều này. Đó là công việc của ta. Đúng. Điều này khá phổ biến giữa cha và con gái...”

Tính cách của Harriet giống cha cô ấy.

Tôi có thể nói chỉ bằng cách lắng nghe Công tước.
Người cha đó, Đại công tước, người cũng là một
Archmage... không phải ông ấy nói chuyện dễ
thương một cách kỳ lạ sao?

“À, tốt. Nhưng mà... nếu cậu có thể làm sáng tỏ
sự hiểu lầm... E hèm, thế thì tốt quá.”

Dù sao...

Con gái ông thật tuyệt vời.

KHÔNG...

Đó là một chút kỳ lạ.

Dù sao, mọi thứ trở nên tốt đẹp.

Đó chỉ là mức độ thiên vị của Đại Công tước.

Đã đạt thành tích Lv MAX.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading